АСТРОФИЗИКА

Раздел 1. Обща картина на Вселената

Точка I. Пространство

Точка А. Описание на цялото пространство

(11:7.4) **Точка 1.** Пространството не е нито суб-абсолютно условие в рамките на Безусловния Абсолют, нито неговото присъствие, както не е и функция на Крайния. Пространството е даръ на Рая и се смята, че пространството на голямата вселена и всички външни области в действителност е наситено с изначалния пространствен потенциал на Безусловния Абсолют. От мястото, в което се приближава към периферния Рай, това наситено пространство се простира навън, пресича четвъртото космическо ниво и излиза извън пределите на мирозданието, но докъде, ние не знаем.

(11:7.2) **Точка 2.** Раят е фактически неподвижно ядро, което е обкръжено от разположените между наситеното и ненаситеното пространство зони на относителен покой. Географски тези зони представляват относително продължение на Рая, но може би в тях има някакво движение. Твърде малко ни е известно за тях, но забелязваме, че тези зони на отслабено пространствено движение разделят наситеното и ненаситеното пространства. Някога подобни зони са съществували между ни-вата на наситеното пространство, но сега те вече са по-малко спокойни.

(11:7.1) Пространство не съществува на нито една от повърхностите на Рая. Ако, намирайки се на горната му повърхност, „погледнем“ право нагоре, ще бъде невъзможно да се „види“ нищо, освен влизащо или излизащо ненаситено пространство, понастоящем входящо. Пространството не влиза в съприкосновение с Рая; само спокойните зони на промеждутъчното пространство влизат в контакт с централния Остров.

(11:7.3) **Точка 3.** Вертикалното напречно сечение на цялото пространство донякъде напомня малтийски кръст, хоризонталното протежение на който съответства на наситеното [или вселенското] пространство, а вертикалното - на ненаситеното [или резервоарно] пространство. Четирите края на този кръст са донякъде разделени, доколкото зоните на промеждутъчното пространство разделят наситеното и ненаситеното пространство. При отдалечаване от Рая спокойните зони на промеждутъчното пространство се разрастват и в края на краищата обхващат границите на цялото пространство, като изцяло включват в себе си както пространствените резервоари, така и цялото хоризонтално протежение на наситеното пространство.

(11:7.5) Ако си представите крайна, но непостижимо огромна клиновидна V-образна плоскост, разположена под прав ъгъл както към горните, така и към долните повърхности на Рая и с върха си почти влизаща в съприкосновение с периферния Рай, и ако след това си представите тази плоскост в нейното елипсовидно завъртане около Рая, то въртеливото движение на тази плоскост би очертала приблизително обема на наситеното пространство.

Точка Б. Респирацията на пространството

Точка 1. Вертикалното продължение на ненаситеното пространство се свива и преминава в хоризонтално продължение на наситеното пространство и обратно.

(11:6.1) Ние не знаем истинския механизъм на респирацията на пространството; само наблюдаваме неговите периодични свивания и разширения. Тази респирация обхваща както хоризонталното протежение на наситеното пространство, така и вертикалното протежение на ненаситеното пространство, съществуващи в огромни резервоари над и под Рая. Обемните очертания на тези пространствени резервоари напомнят пясъчен часовник.

(11:6.2) Когато вселените по хоризонтала на наситеното пространство се разширяват, резервоарите по вертикала на ненаситеното пространство се свиват и обратно. Непосредствено под долния Рай се извършва сливане на наситеното и ненаситеното пространства. И двата типа пространство протичат през преобразуващи регулационни канали, където се извършват измененията, необходими за превръщането на наситеното пространство в ненаситено и обратно при периодичните свивания и разширявания на космоса.

Точка 2. Описание на ненаситеното пространство - пространство ненаситено с тези сили, енергии и присъствия, които съществуват в наситеното пространство.

(11:6.3) Под „ненаситено“ се разбира пространство, което не е наситено с тези сили, енергии и присъствия, които съществуват в наситеното пространство. Ние не знаем трябва ли вертикалното [резервоарно] пространство вечно да служи като противотежест на хоризонталното [пространство на вселените]; ние не знаем дали съществува творчески замисъл по отношение на ненаситеното пространство; наистина, твърде

малко знаем за резервоарите на пространството - само това, че те съществуват и очевидно уравновесяват цикличните разширявания и свивания на вселената на вселените.
(11:6.4) Всяка фаза на циклична респирация на пространството продължава малко повече от един милиард урантийски години. В течение на една фаза вселените се разширяват, а в течение на следващата се свиват. Понастоящем наситеното пространство се приближава към средата на фазата на разширяване, а в същото време ненаситеното пространство се приближава към средата на фазата на свиване и по наши сведения границите на двете протежения на пространството се намират, теоретически, на равно разстояние от Рая. Сега резервоарите на ненаситеното пространство се простират във вертикално направление над горния и под долния Рай на такова разстояние, на каквото се простира от периферния Рай наситеното пространство на вселените, достигащи до четвъртото външно ниво на космоса и даже излизащи извън неговите предели.

Точка 3. Продължителност на цикъла респирация на пространството – приблизително 2 милиарда години.
(11:6.4) Всяка фаза на циклична респирация на пространството продължава малко повече от един милиард урантийски години. В течение на една фаза вселените се разширяват, а в течение на следващата се свиват. Понастоящем наситеното пространство се приближава към средата на фазата на разширяване, а в същото време ненаситеното пространство се приближава към средата на фазата на свиване и по наши сведения границите на двете протежения на пространството се намират, теоретически, на равно разстояние от Рая. Сега резервоарите на ненаситеното пространство се простират във вертикално направление над горния и под долния Рай на такова разстояние, на каквото се простира от периферния Рай наситеното пространство на вселените, достигащи до четвъртото външно ниво на космоса и даже излизащи извън неговите предели.
(11:6.5) В течение на един милиард урантийски години пространствените резервоари се свиват, докато мирозданието и силовата активност на цялото хоризонтално пространство се увеличава. Така са необходими малко повече от два милиарда урантийски години за завършване на пълния цикъл на разширяване и свиване.

Точка 4. Грешки в разчета, искривяване в наблюденията свързани с респирацията на пространството.
(12:4.12) Макар днешните взаимоотношения на вашето слънце и свързаните с него планети да разкриват много относителни и абсолютни видове движения в пространството, в астрономите се създава впечатлението за вашата относителна неподвижност, а вашите изчисления, обхващащи все нови дълбини на пространството, говорят за постоянно ускоряващо се движение навън на обкръжаващите ви редици и струпвания на звезди. Но това не е така. Вие не вземате под внимание продължаващото еднообразно разширяване на физическите творения, принадлежащи към цялото наситено пространство. Вашето собствено локално творение [Небадон] взема участие в това движение на всеобщо разширяване. Всичките седем свръхвселени участват в двумилиардните цикли на респирация на пространството заедно с външните области на главната вселена.

Грешки свързани с ъгъла на наблюдение и пространствено-временни искривявания.
(12:4.14) Макар вашите спектроскопски изчисления на астрономическите скорости да осигуряват достатъчно надеждни резултати по отношение на звездните светове, принадлежащи на вашата и съседните свръхвселени, такъв подход е напълно недостоверен към световете на външното пространство. Приближаваща се звезда довежда до разбъркване на спектралните линии към виолетовата част на спектъра, и обратно - отдалечаваща се звезда предизвиква изместване на линиите към червената част на спектъра. Под влиянието на много допълнителни фактори се създава впечатлението, че скоростта на отдалечаване на външните вселени нараства с над сто и шестдесет километра в секунда при всяко ново увеличение на разстоянието с милион светлинни години. С появата на по-мощни телескопи подобен метод на разсъждения ще доведе до извода, че тези намиращи се на огромно разстояние системи се отделят от дадената точка на вселената с невероятна скорост, превишаваща четиридесет и осем хиляди километра в секунда. Но тази привидна скорост на отдалечаване е невъзможна; тя е следствие от многобройни грешки, включващи ъгъла на наблюдение и други пространствено-времеви изкривявания.
(12:4.15) Но най-значителното от всички изкривявания се обяснява с това, че в регионите, граничещи със седемте свръхвселени, гигантските вселени на външното пространство очевидно се въртят противоположно на посоката на въртене на голямата вселена. Тоест милиарди от тези мъглявини, заедно със съпровождащите слънца и сфери, понастоящем се въртят по часовниковата стрелка около централното творение. Седемте свръхвселени се въртят около Рая в посока, обратна на часовниковата стрелка. Очевидно втората външна вселена с галактики, както и седемте свръхвселени, се върти около Рая обратно на часовниковата стрелка. И уверските астрономи предполагат, че са открили признаци за въртеливо движение в един трети външен пояс от далечното пространство, започващ да проявява тенденция към движение по часовниковата стрелка.

Точка 5. Работата по преместването на материално-енергийни маси е работа пространствена, а не енергийно-силова.

(12:4.13) Когато вселените се разширяват и свиват, материалните маси на преодоляното пространство извършват поредни движения - противоположно и насочено към гравитационната тяга на Рая. Работата по преместването на материално-енергийната маса на творението е работа пространствена, а не силово-енергийна.